

Argentiniano

„Kam to kráčaš?“ ozval sa výkrik chodbou do šatne.

„To keby som vedel,“ zamumlal Andrej, pokrčil smutne plecami a šuchtal sa zamyslène ďalej. V chodbe bolo málo svetla a tak celkom nevidel, kto na neho hovorí.

„Dobre, Miško, vieme, že si intelektuál, že sa zamýšľaš nad nesmrteľnosťou chrústa, kým iní chcú šústať, ale hovorím ti - prisámbohu, ešte raz mi prejdeš po čerstvo umytej podlahe tak už nebudeš mať s čím. Hehe.“

„Ja nie som Miško, ja som -“

„Andrej, hej, viem. Máš ešte niečo na srdci, kým mi zase zajebeš celú dlážku?“

Andrej stisol plecia akoby ho mali ochrániť, prekročil na neumytú časť podlahy a začal sa prezliekať. Neznášal keď sa musel pozeráť na svalnatejších kolegov, kérky a počúvať ich testosterón. Snažil sa rýchlo prezliecť, aby sa nimi musel zaoberať čo najmenej, ale pred odchodom za ním došiel hlas z chodby a plesol ho po zadku:

„No čo, na pivo pôjdeš, Andrea?“

„Nie som Andrea. S kým?“ snažil sa získať čas na vymyslenie výhovorky.

„To je dement, vzdychol si Peter a ukázal ramenom do miestnosti. „Šak s nami asi, ne?“

Andrej s hlavou utopenou v pulóvri neodpovedal. Pozerajúc do zeme sa snažil vymotať zo šatne až nakoniec hlesol: „Neviem, ešte dnes niečo mám.“

„Nič nemáš, nebuď chuj.“

Andrej tušil, že aspoň trochu znesiteľný k nemu Peter bude, až keď mu zaplatí pivo a cigarety no aj tak váhal, či s nimi predsa len nepôjde. Večer by sám buď čumel do telky, alebo hral hry - pomaly už rozmýšľal nad zostavou svojho tímu, ale povedal si, že možno tam stretne nejaké baby a rozhodol sa preložiť zápas na neskôr.

Andrej sa rozhlíadol po čajovni Fikus. Živý fikus nenašiel, zbadal ale Petra a prisadol si. Znudená čašníčka prišla po chvíli.

„Aký máte čaj?“ zaujímal sa Andrej.

„Tatranský,“ odvrkla .

„Nič iné?“

„Nie, čo si v čajovni? Pivo?“ opýtala sa žujúc žuvačku.

„Mhm,“ zahmkal Andrej a jeho pohľad nevdojak zastal na Petrovi: „Sme tu iba my?“

„Hej, nikto iný nedošiel.“

Pomedzi české odrhovačky sa rozprávali o robote, potom na telke s vypnutým zvukom začal futbal a obaja na chvíľu stíchli. Messi prebehol medzi obrancov, ale trafil iba brvno.

„Ja by som trafil do šibenice,“ zahuhňal Andrej neprítomne.

„Hrávaš futbal?“ pozrel na neho začudovane.

„Iba na Xboxe.“

„Kopať to nevie, ale kibicuje ako Laco Borbély, hehé,“ zasmial sa Peter. Andrej trochu znervóznel. Jeho kolega síce svalnatý nebol, ale rečí mal za troch.

Po ďalšej chvíli ticha vyplnenej zízanim na futbal Peter pokračoval: „Ty asi von moc nechodíš, čo?“

„No, už nejaký čas ani nie. Prečo sa pýtaš?“

„To je koľko?“

„Tak tri-štyri roky? Nevie, nepočítam. Čo ťa to trápi?“

Peter sa nedal odbiť: „A čo sa stalo? Včely uleteli? Dostal si zaracha?“

„Odkedy odo mňa odišla frajerka.“

„Aha. Dost' nahovno. Ženy dokážu posrať život,“ zvažnel a pomaly si Andreja obzeral, „pritom vyzeráš celkom schopne. Dalo by sa s tebou pracovať.“

„Čo tým myslíš, robiť so mnou?“ čudoval sa Andrej. Pomyslel si, že spolu už predsa pracujú v jednej firme. Neznášal tieto hádanky. „Odkedy sme sa rozišli, už sa mi nejako nechce.“

„Takže vyhrávaš systémom práca – domov, práca - domov? A občas k rodičom?“ nedal mu pokoj.

„Nie, chodím aj na bicykel, do lesa...“

„Áno, ako sliepka, alebo dojná krava. Akváriová ryбка? Bez slobody. Cítiš sa slobodný?“

„No... áno. Som slobodný. Čo sú to za otázky? Môžem robiť, čo chcem. Ísť kam chcem,“ začal sa Andrej horlivo brániť, „a vôbec, robíš tam, kde ja. Ty nie si ako chovná zver?“

„Mňa nerieš. Nedávno umrel kráľovnej Alžbete pes. Veľský korgi. Mal aj meno v novinách, čítal som pri sraní. Písali o tom, že zdochol pes. Chápeš? Keď zomriem ja, alebo ty, kto o nás napíše? Jedine, že by sme sa hodili pod vlak a meškali by kvôli tomu rýchliky. Ale meno tam asi mať nebudeme.“

„Ten veľský korgi sa možno mal lepšie ako ja. Nemusel nič robiť, snáď si občas aj zašukal. Mať také šťastie. Aspoň do fabriky keby som nemusel chodiť.“

„Každý si je strojom svojho šťastia,“ odfrkol Peter nervózne. „A zvieratám je jedno, sú tam, kde ich dajú. Neriešia to. Nakoniec aj tak zdochnú. Človek sa môže rozhodnúť, alebo aspoň si myslí, že môže.“

„Okej, a načo mi je sloboda, ak sa narodím chudobným rodičom? Niekedy to proste nie je možné mať sa dobre,“ vyhlásil Andrej rezignovane.

„Vždy je možnosť mať sa lepšie. Ide len o to, čo si ochotný obetovať. To je rozdiel medzi nami a zvieratami.“

Andrej uznanlivo prikývol a ďalej mlčky sledoval futbal.

„Počuj, a čo keby som pre teba mal ponuku?“ ozval sa po chvíli Peter.

„Novú robotu?“

„Nie, skôr život.“

„Chceš mi nanútiť pôžičku?“ nedôverčivo sa odtiahol.

Peter pokrútil hlavou: „Stále neviem, či ti o tom povedať, ale vyzeráš ako vhodný materiál.“

„Materiál na čo?“ zaujímal sa Andrej.

„Ako by som ti to... Počul si o tých luxusných argentínskych kravách, z ktorých sa mäso predáva po stotisíc za kilo? Bulano, alebo tak sa nejako volajú. Každý deň ich masírujú, počúvajú vážnu hudbu a majú len to najlepšie žrádlo. Žijú bez stresu a mäso z nich je potom extra jemné a chutné.“

„Mám masírovať kravy?“ čudoval sa Andrej. „som vedel, že to bude chujovina.“

„Hmm nie. Ty by si bol niečo ako tá krava. V ľudskom prevedení. Šiel by si do takého kempu. Nemusel by si tam nič robiť. Nič, čo by si nechcel. Mal by si tam posilňovňu, bazén, tip-top žrádlo, telku, počítač, xbox, párty, baby, ktoré by čakali len na teba. Musel by si dodržiavať nejaké zásady, byť fit a v pokoji. Každý mesiac by si šiel na prehliadku, aby sme videli, ako si na tom. Časom by si si zvykol.“

„A potom?“ Andrej sám neveril, že pristúpil na jeho hru.

„Ako tie kravy. Narobili by z teba steaky a zvyšok by šiel na ďalšie spracovanie. Ako som vrazil, vždy treba niečo obetovať.“

V Andrejovi sa prebúdzala zvedavosť: „Rozpredáte ma na orgány? Ja som vedel, že si nejaký divný.“

„Nie, nie orgány. Na mäso. Na steaky, rezne. Z orgánov sa potom robia iné výrobky. Biznis s orgánmi je oproti tomuto druhá liga.“

„To nemôže byť legálne.“

Peter sa zasmial: „Ani nie je. Ale keď máš medzi odberateľmi najbohatších ľudí sveta, tak sa dá kadečo zakamuflovať. A ver mi, kilo ľudského mäsa je o dost' drahšie ako za argentínske kravy.“

„A ako dlho by som si užíval, kým ma zabijú?“ ťahal z neho rozumu Andrej.

„U teba to vidím tak na tri-štyri roky,“ premeral si ho skúmovým pohľadom, „viac ako päť rokov sa u nikoho nerentuje.“

Peter sa povzbudivo usmial, potom si usrkol z piva a sledoval ďalej futbal.

Andrej stíchol. Rozmýšľal nad tým, čo počul a všetky zmysly v mozgu mu bránili veriť. Stále však existovala možnosť, že je to pravda a jeho život sa aspoň nakrátko môže zmeniť. Znelo to úplne šialene. Doterajší život nestál za nič. Koniec – koncov sci-fi mal rád, tak sa pýtal ďalej.

„A prečo by mali vybrať práve mňa?“

„Nedocvakáva? Máš málo svalov, mohli by si ťa vypracovať tak, ako potrebujú, aby si mal čo najviac mäsa na správnych miestach. Svalovcov neberú, lebo už majú nejaké svoje návyky a bývajú často nasypaní práškami, čo zhoršujú chuť. U nás vo fabrike si asi jediný vhodný kandidát, ostatní sú už za prahom. A tiež, no... si prípad, ktorý by na také niečo možno pristal.“

Toto konštatovanie Andreja trochu zarazilo, tak chcel dokázať, že má aj iné aktivity ako slabo platenú prácu a videohry.

„Mohol by som navštevovať počas pobytu rodinu?“ zisťoval a ani nevedel, či by ich chcel vidieť.

„Nie, návštevy sú prísne zakázané. Zabúdaš? Nie je to legálne. Je tam ochranka, tá by ťa pri pokuse o opustenie areálu zastrelila a šiel by si na fašírky skôr. A za rodinou skoro nechodíš, viem to,“ pustil sa Peter ochotne do vysvetľovania. „Nemyslím si, že by ti bol niekto schopný uveriť, ale riskovať nemôžeme.“

„Odkiaľ ty o tom celom vlastne vieš?“ čudoval sa Andrej.

„Dá sa povedať, že pre nich pracujem – ako skaut vo futbale. Vyhľadávam vhodné objekty.“

„Mhm, tak skaut hovoríš. Tebe sa tá myšlienka nehnuší? Jest' ľudské mäso, robiť na to farmy. Ved' sú to ľudia, tvoj druh,“ pokračoval ďalej.

„Nehnuší. Aj v prírode máš kanibalizmus. Je to ako s kurencami. Ak je dopyt, treba dorovnať ponuku. A pre tých ľudí, čo sa na to dajú, je to, koniec – koncov, ako cheat kód. Poznáš cheat kódy, nie? Hrávaš hry na počítači...“

Táto otázka Andreja zaujala: „Cheat kódy poznám, ale ako to môžeš porovnávať?“

„Jednoducho. Je to taký cheat kód na život. Zavolaš telefónne číslo a zrazu budeš mať dostupné všetko, čo si kedy chcel mať. Luxusné zrádlo, každý deň masáže, spoločníčky, posilňovňu, počítače, zábavu všetkého druhu. Život, o akom si nikdy ani len nesníval. A nikdy by si ani nič z toho sám nedosiahol. Stačí dodržiavať pár základných zásad a máš postarané. Do konca života...“

Andrej sa zháčil: „Ale v hre môžeš cheaty využívať neobmedzene.“

„Raz tú hru aj tak vypneš. Je len na tebe, či si ju naozaj užiješ, alebo budeš žiť v tom, že sa snažíš dostať k niečomu, čo by aspoň vzdialene pripomínalo život. A tí, čo hrajú podľa pravidiel nakoniec dostanú rovnaký game over ako ty. Game over. Nechceš aspoň raz v živote urobiť slobodné rozhodnutie? Kým ťa to celkom nezomelie? Skončiť tú agóniu, ktorú voláš slobodou.“

Prírovnanie k hrám na Andreja bezpochyby zapôsobilo. Cheaterov v hrách síce neznášal, ale pokiaľ to robili pre seba a nikomu tým neublížili, tak mu nevadili. A ak by sa rozhodol do toho ísť, nuž... neublížil by nikomu. S rodinou sa veľmi nestretával, a zrejme by sa po ňom proste zľahla zem, ako po X iných ľuďoch v relácii Polícia pátra. Ktovie, či aj niektorý z nezvestných v telke nie je v tom jeho bitúnkovom klube, pomyslel si. Fantázia mu však pracovala ďalej a začal si predstavovať, aké by bolo konečne mať veci, po ktorých túžil a vlastne aj veril, že si ich zaslúži. Často sa zasníval o tom, že vyhrá lotériu, alebo aké úžasné by bolo, keby náhodou šiel po meste a z auta pred ním by vypadol nový herný počítač. Možno práve toto je jeho vysnívaná situácia a treba sa jej chopiť. Koniec-koncov, ako sa poznal, aj keby vyhral v lotérii, do pár rokov by všetko minul a bol by zas na nule. Takto sa len nedostane k tomu koncu.

„Spomínal si nejaké pravidlá. O čo ide? Večierka o desiatej, alebo tričká uložené do komínov?“ snažil sa s posmechom vytiahnuť nejaké ďalšie informácie.

„Sú tam určité pravidlá a povinnosti, ale netreba si to mylíť s basou. Hlavne žiadne návštevy. Nikto nebude vedieť, kde si. Žiadne drogy a omamné látky, okrem občasného alkoholu, to ti povieme kedy a koľko môžeš. Treba dodržiavať pravidelný tréning – na to budeš mať určeného vlastného trénera. Každý mesiac lekárska prehliadka. Pokus o útek sa trestá smrťou. Neušiel ešte nikto. Nechcel. V areáli máš voľný pohyb a samozrejme, občas pôjdeš aj von – na hokej, do kina, kdekoľvek ti bude srdce pišťať. Akurát pod dozorom.“

„Načo je dobrý trest smrti keď niekto uteká? Nepokazí to kvalitu mäsa, ak skončí skôr?“ vyzvedal sa Peter.“

„Nie každý zákazník je taký, ehm, bohatý. Takýto materiál ide na trh druhej triedy. Stále to však pokryje výdavky.“

„A ako prebieha... no ved' vieš... koniec?“ pri tejto otázke Andrej trochu zosmutnel.

„O tom by si ani nevedel. Nepovieme ti dopredu. Vďaka tomu môžeš každý deň prežiť naplno a bez starostí.“ Peter dopovedal túto vetu ako keby s predstieraným marketingovým elánom.

„Takto podané to znie takmer lákavo,“ poznamenal skleslo.

„Neber to tragicky, každý raz umrie. Môžeš sa celý život za niečím pachtieť, ako potkan v tom kolese, alebo môžeš zo života niečo vytrieskať. My dávame možnosť tomu celému dať nejaký presah. Robíme trosky na nejaký čas šťastnými. Nakoniec je z nich aj úžitok. A vôbec, už asi kecám viac, ako by som mal,“ zakýval hlavou a nenápadne posunul Andrejovi po stole vizitku, „keď sa rozhodneš, zavolaj. Zvyšok sa už dorieši.“

Vstal od stola, zaplatil za oboch a odišiel. Andrej si obzrel vizitku s vypuklým strieborným písmenom A. Prešiel prstom po reliéfe, zastrčil ju do bundy a vytratil sa do noci.

Cinkot obedovej súpravy Andrejovi pripomenul detstvo. Vône, zvuky a pocit hebkej kožušiny na stoličke sa mu zliali dokopy, zavrel oči a začal sa hojdať. Rodičovský dom bol rovnaký, ako keď bol dieťa. Veci sa ale oproti spomienkam akosi zmenšili. Čakal, kedy ho mama pohladí po vlasoch, zasmee sa a možno vtisne aj bozk na čelo ako kedysi. Miesto toho mu na líci pristalo zaucho, ktoré ho zhodilo zo stoličky:

„Skoro tridsať a rozumu nikde! Chceš to polámať? Tá súprava vydržala štyridsať rokov a ty ju rozbiješ. Vždy som vravela, že si z vás dvoch sprostejší.“

„Aj ja ťa mám rád, mami,“ vzdychol si a začal sŕkať polievku.

„Keby si ma mal rád, nerobil by si mi stále hanbu. Nežil by si takto,“ pokračovala po chvíli mama, „ako pustovník. Prečo si nechal tú Ivetu? A vykašľal sa na školu? To Miško, ten sa má, ten žije, ako sa patrí,“ kládla otázky na ktoré nechcela odpovede.

„Povedal som ti to stokrát, poviem to aj stoprvý. S Ivetou sme sa rozišli ako dospelí ľudia, v kľude, bez hádok. Dohodli sme sa na tom. Obaja sme uznali, že to tak bude lepšie,“ snažil sa Andrej presvedčiť aj sám seba.

„No ale pozri sa na Miška - žije normálne, nezahadzuje sa. Keby si aj ty tak... A v kľude je čechizmus, kedy sa to už naučíš?“

Andrej sa zasmial: „Nemôžeme byť všetci perfektní, mami. Keby som bol ako on, nevážila by si si ho tak. Ber to ako päťdesiatpercentnú úspešnosť.“

„Ty vždy všetko zľahčuješ. Ja som len chcela, aby si sa mal dobre,“ posmutnela trochu. „Založil si rodinu, a mal dobrú robotu.“

„No hej, dobre, ale podľa koho,“ zahundral a potichu pokračoval, „nie každý sa chce usadiť a byť vzorný občan.“

Mama rezignovane mávla rukou: „Tak si ostaň v jednoizbáku a rob ďalej ako somár za pásom. Na viac aj tak nemáš.“

Bez slova dojedol a šiel si zapáliť na balkón. Díval sa na susedov, ktorých už nespoznával a nevedel dostať z hlavy pomyslenie na ten kemp, o ktorom sa rozprávali s Petrom. Vizitku nosil neustále so sebou – ako poistku pred svetom. Uvedomoval si, že Peter si z neho najskôr asi robí srandu, ale stále sa nedokázal od tej myšlienky odpútať. Ak to predsa len mala byť pravda, tak to asi bude nejaký psychologický experiment,

hovoril si. Čo ak to ale je skutočné a môže získať prepychový, bezstarostný život, po ktorom vždy túžil? A koniec – koncov, kedy ak nie teraz? Má do päťdesiatky šetriť, ako jeho brat a potom si začať užívať? Potom, keď už nebude vládnuť? Taký trpezlivý nebol. Petrov kemp prišiel ako blesk z jasného neba a možno to bolo presne to, po čom túžil. Pravda, niekto by to mohol brať ako asistovanú samovraždu, čosi zvrátené a úchylné, ale chodenie do práce a sebarozvoj kvôli kariérenmu postupu nie je samovražda? Je to len výmena času za jedlo a prachy. Predaj svojho života. Peter mal nakoniec pravdu – je len na tebe, čo obetuješ a za akú cenu. Druhú cigaretu vyhodil spoly nedofajčenú.

„Chceš, aby mi bolo skutočne dobre, alebo aby si sa za mňa nemusela hanbiť?“ opýtal sa mamy stojac medzi balkónovými dverami.

„Jasne, že aby ti bolo dobre, si môj syn. Ale keď vidím, ako sa trápiš...“

„Netrápim sa. A keď ti na tom tak záleží, tak o chvíľu mi možno bude lepšie, ako kedykoľvek predtým,“ odsekol.

Mama sa vyľakala: „A ako to chceš urobiť, čo? Ideš v drogách? Alebo sa ideš zabiť? Rozprávaš ako šialenec.“

„Nie, mami. Ja sa nezabijem. Nechaj to na mňa,“ odpovedal otrávene.

Zdalo sa mu, že ešte čosi šomrala, ale nemal chuť začínať ďalšie debaty a pobral sa preč zvierajúc vizitku v ruke.

Andrej sedel na schodisku pred Ivetiným bytom a stále myslel na maminu otázku o samovražde. Teraz sa cítil ako pred samovraždou, alebo si to aspoň myslel, keďže nevedel, aký je to pocit. No návaly adrenalínu mu chvíľami nedovolili vstať zo zeme. Nakoniec sa odhodlal a zazvonil. Iveta otvorila a niekoľko sekúnd sa na neho bez slova pozerala: „Čo tu robíš, deje sa niečo?“

Vyschlo mu v krku, ale dokázal zo seba vysúkať pár slov: „Myslel som, že neotvoríš. Ale na teba sa môžem spoľahnúť. Vždy som sa na teba mohol spoľahnúť. Že mi dobre poradíš. Posunieš ma niekam.“

„Zjavíš sa tu po takom čase a chceš radu? Vážne, deje sa niečo?“ Iveta znela takmer rezignovane.

„Noo áno. Mám možnosť ísť do... ale nič,“ v strede vety si uvedomil absurdnosť celej situácie, zháčil sa a rýchlo zmenil tému na jediné, čo mu práve napadlo, „myslel som, že by som o teba ešte chcel zabojsovať. O nás,“ povedal nesmelo hľadiac do zeme. Rozhodol sa, že o tom kempe radšej pomlčí, lebo by ho zasa len vysmiala.

„A posledné štyri roky si bojoval kde a s čím? S drakmi?“

„No áno, aj s drakmi,“ nechal sa uniešť a trochu sa usmial.

„Ty si nenapraviteľný rojko. Žiješ stále v tých tvojich vymyslených príbehoch a hrách o tom, čo by mohlo byť, keby bolo keby. Ale stále sa bojíš urobiť prvý krok. Nech je to čokoľvek. Videla som ťa, sedel si tu skoro pätnásť minút. Už som myslela, že ani nezazvoníš,“ oborila sa na neho.

„Ale dokázal som to. Už sa dávam dokopy. A teraz by som sa chcel dať znova dokopy s tebou,“ rozžiaril sa na chvíľu Andrej.

„Jasné, v pohode. Nasťahuješ sa už dnes, alebo zajtra? Máš ešte psa?“.

Andrej si nechcel všimnúť jej ironický tón: „To by sa dalo? Nie, psa nemám, už bol starý.“

„Nedalo,“ odsekla nahnevane, „myslíš, že si len tak nakráčaš po štyroch rokoch ako rytier na bielom koni z nejakej hry a budeš so mnou pokračovať ako s bočnou úlohou? Aby si ma pochopil: ja nie som sidequest. Ty nie si rytier. Niektoré veci si musíš zaslúžiť, ale ty vždy hľadáš len jednoduchšie cesty. Cheaty.“

„A ako si ťa mám zaslúžiť, čo? Ved' už ma poznáš, vieš, že nám vedelo byť spolu dobre,“ Andrej začínal byť zúfalý.

„Vráť sa, keď budeš na vyššom leveli,“ potľapkala ho Iveta s náznakom úsmevu: „A budeme môcť riešiť niečo d'alej.“

„Len aby som to ešte riešil s tebou,“ precedil Andrej cez zuby. „Ty ešte uvidíš, budem mať všetko, čo chcem. Čo sme chceli. Dovoľenky, masáže, párty, bazén, na každý prst dve baby. Najlepšie žrádlo, najlepší počítač a mobil. Uvidíš.“, na konci mu začal preskakovať hlas.

Iveta pokrútila hlavou: „To teda neuvidím,“ a zavrela dvere.

„Vlastne ani neuvidíš, „vzdychol si Andrej po chvíli. Tresol nemotorne päšťou do zárubne a šiel domov.

Zotmelo sa. Andrej sedel pri počítači, keď mu zazvonil telefón z neznámeho čísla. Starší ženský hlas v telefóne bol stručný:

„Neviem, čo si dnes Ivetke povedal, ale už za ňou nechod'. Nechaj ju na pokoji. Celý večer preplakala. Daj nám už pokoj. Nepotrebuje ťa. Ďakujeme.“

Telefonát skončil skôr, ako stihol zareagovať. Prekvapilo ho, že necítil žiadnu nervozitu. Pomyslel si, že dnes nemal pravdu a ľudia uvažujúci o samovražde musia byť celkom pokojní, tak ako on. Zrejme to majú všetko naplánované a berú to len ako d'alší z bodov v návode. S tým rozdielom, že je to posledný bod, ale aj ten treba vykonať. Tak ako keď podpisujete zmluvu na byt, alebo si kúpite nový televízor. Všetko je premyslené a zvážené, ostáva urobiť posledný krok, ktorým sa celý proces zavší.

Andrej bol s týmito úvahami spokojný aj preto, že sa ho to vlastne netýkalo, lebo on sa chystal urobiť krok prvý a nie posledný. Potom mu už bude len lepšie. Podvedome sa usmial a vytočil číslo z vizitky od Petra. Po pár sekundách sa ozval automat:

„Ak voláte na základe odporúčenia, stlačte mriežku. Ak máte iné otázky ohľadne programu Argentiniano, stlačte jednotku.“

Andrej stlačil mriežku a čakal. Automat ho spojil so živým, podľa hlasu značne ospalým operátorom: „Uved'te svoje meno, priezvisko, a dôvod kontaktu, prosím.“

„Andrej Pekár, chcel by som sa prihlásiť na... no do vášho programu.“

„Pán Pekár, a podmienky poznáte?“

„Zhruba, viac – menej áno. Zvyšok mi vraj vysvetlíte na mieste.“

„Kto vás odporučil, pán Pekár?“

„Peter, Peter hmm... ja vlastne neviem priezvisko. Boli sme spolu v krčme.“

„Ach tak. To je v poriadku. Vieme, ktorý Peter. Ostaňte, kde ste. Prídeme po vás tak do pol hodiny. Poradím ešte nejaký?“

„Mám si niečo brať so sebou? Kartičku poistenca, alebo občiansky? A ako viete, kde bývam?“

„Sme na vás pripravení. Netreba vám nič, všetko zariadime.“

„Ďakujem, budem čakať,“ Peter spokojne zložil telefón, prekontroloval ešte párkrát, či má všetky zálohy dát dostupné online a potom už len nečinne sedel a predstavoval si budúcnosť.

O pár minút mu niekto rázne zaklopal na dvere. Nervózne otvoril. Na chodbe stáli dvaja muži v šedo-bielom, starší z nich Andreja oslovil:

„Pod'ťe s nami, auto už na vás čaká.“

Andrejovi sa zdalo ich oblečenie zvláštne, ale poslúchol. Ak ide skutočne o tajnú organizáciu, asi musia mať nejaké maskovanie. Čakal, že nastúpia do limuzíny, ale pred vchodom stála sanitka. Bočné dvere sa zvnútra otvorili a muži vtisli Andreja dovnútra. Tam ho usadili na lôžko, pri ktorom čakala staršia lekárka, ktorá sa mu vzápätí prihovorila:

„Ako dlho trvalo, kým ste sa odhodlali?“

„Nebolo to dlho, tuším jeden – dva dni. Prečo, je to dôležité?“ odvetil podozrievavo Andrej.

„Nie, skôr zaujímavé. Koniec je aj tak väčšinou rovnaký,“ odvetila zamyslene a po chvíli dodala: „Viete, čo vás teraz čaká?“

Andrej zneistel: „Len tak zhruba – lekárska prehliadka, potom tréningy, dobré jedlo, krásne baby, neviazaný sex, pár rokov raja? A potom... Neviem.“

Doktorka sa schuti zasmiala: „Kiežby, pán Pekár, kiežby. Bude vám lepšie, to nepochybne, ale vzhľadom k vášmu stavu odporúčame najmenej trojmesačnú hospitalizáciu u nás na oddelení.“

„No dobre, tri mesiace, a potom čo? Na akom oddelení?“

„Potom sa uvidí. Pacientov so samovražednými sklonsmi, ktorí nemajú iné problémy ako depresie zvyčajne púšťame po troch mesiacoch. Mali by sme už vyraziť,“ otočila hlavu dopredu k šoférovi.

Andrej ničomu nerozumel. Prepadla ho panika a začal kričať: „Ja sa predsa nechcem zabiť! Bolo to dohodnuté! Mám ísť do kempu, kde ma budú kŕmiť ako argentínske kravy! Bude zo mňa osoh!“

Lekárka zostrila tón: „Dali ste súhlas na vlastnú smrť? Dali. Nezáleží na tom, či je to teraz, alebo o pár rokov neskôr. Zdravý jedinec by na to nepristúpil. Prípady ako vy jasne patria do... ehm k nám na oddelenie. Pôjdete, či sa vám to bude páčiť, alebo nie. Nie je to žiadna hanba. Každý máme slabšie chvíľky.“

Andrej sa začal celým telom brániť a nadávať: „Ale ja som! Nemalo to tak byť! Peter mi povedal, že to je vybavené. Peter! Ten skurvysyn! Vraj som vhodný materiál!“

„Pokojne, pán Pekár,“ tíšila ho lekárka, zatiaľ čo sa ho dvojica silných rúk schmatla a obratne ho začala strkať do kazajky, „Budete mať starostlivosť, o akej sa vám ani nesnívalo.“

Andrej sa hádzal ako ryba, ktorá sa snažila vykrútiť zo siete.

Lekárka siahla do náprsného vrecka a vytiahla z neho škatuľku. Odkrútila uzáver a v rukách sa jej zjavila ružová tobolka.

„Držte ho,“ zaziapala na asistentov a napchala mu ju do úst.

Andrej sa z posledných síl vytrhol a vrazil do nej celým telom. Žene vypadla škatuľka z rúk a odkotúľala sa do kúta.

Sanitári ho však zdrapili ešte mocnejšie a držali mu ústa, až kým nepreglgol. Telom mu začala lomcovať triaška a postupne ho celkom ovládla. Prestával sa brániť.

Keď zovretie povolilo, ostal bezmocne ležať na lôžku a rozostreným pohľadom sledoval tváre svojich väzňateľov.

Ticho v sanitke narušil zvuk auta. Lekárka vyšla prichádzajúcemu v ústrety. Vzal by jed na to, že chlapík, s ktorým si podávala ruku, vyzeral ako Peter. Chcel niečo povedať, ale už to akosi nešlo. Zrak mu zablúdil na miesto, kde ležala škatuľka s liekmi. Nevedel, či je už mimo alebo sa mu kvôli lieku začala zlievať realita s fikciou, ale ako mu zmysly slabli, nejasne v ňom silnel pocit, že z obalu sa na neho vyškiera podobizeň šťastnej kravy, pod ktorou svietil nápis **Argentiniano**.